

Retku - Tarinoita karvaisten korvien välistä.

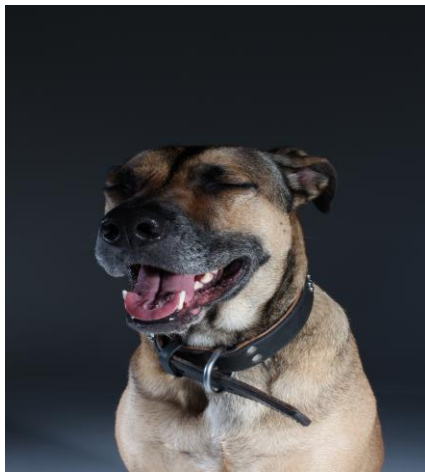
Koira kuin ihminen

Retku – Tarinoita karvaisten korvien välistä.

Timi Hokkanen

Retku – Tarinoita karvaisten korvien välistä.

© 2021 Timi Hokkanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4653-0

SISÄLLYS

RETKU LAITTAAN PARTAVETTÄ KUONOONSA.....	7
RETKU OPETTELEE RUOTSIA.....	14
RETKU HARJOITTELEE KISOIHIN.....	23
RETKU KÄYTTÄÄ NENÄÄNSÄ.....	33
MARKKINAT.....	45
SAUNASSA.....	55

RETKU LAITTAI PARTAVETTÄ KUONOONSAA

Retku oli koira. Rodultaan sekarotuinen koira. Se oli iso koira ja sillä oli tavattoman terävä hajuaisi. Vaaleanruskea, lyhytkarvainen ja pitkänokkainen koira. Oikea koirien koira. Koiraksi se oli hyvin fiksu -tai kyllähän koirat yleisesti ottaen fiksuja ovat, mutta Retku oli poikkeuksellisen fiksu.

Se ajatteli kuin ihminen, se mietti asioita kuin ihminen. Se ei osannut puhua kuin ihmiset, mutta se ymmärsi puhetta täydellisesti. Todella fiksu koira siis.

Oli maanantai ja Retkulla oli täysi työviikko edessään. Sen omistajat aloittivat oman työviikkonsa ja Retkun täytyi aloittaa omansa. Koska Retku oli fiksu koira, se oli pannut merkille sen, että sen omistajat puhuivat aina tästä töihin lähtemisestä.

Mitä olivat työt, ajatteli Retku? Ja jos omistajilla oli töitä, mitä työt tarkoittivat Retkun kohdalla? Retku oli käyttänyt tämän pohtimiseen

useita viikkoja ja tullut viimein siihen tulokseen, että töiden täytyi merkitä sitä, kun hän jäisi yksin kotiin ja sitä mitä hän eniten kotona tekisi - eli nukkuisi. Työviikkoon kuului siis nukkumista aamukymmenestä iltapäivälle. Ja tätä täytyi toistaa joka ainoa viikonpäivä.

Retku oli jo valmistautumassa työvuoroonsa nuuhkimalla omaa petiään. Se haisi. Joidenkin mielestä ehkä liiankin kovasti, mutta Retkun mielestä haju ei vielä estänyt siinä nukkumista. Eräänä kesänä Retku oli piehtaroinut ulkona naapurin tontilla, maan tasolla olevassa roskakuopassa ja tämän jälkeen hinkannut itseään pedissään. Silloin jopa Retkun mielestä hänen petinsä oli haissut niin pahalle, että sen oli pitänyt viettää yö terassilla. Retku oli jälkeinpäin pannut merkille, että yksikään sen eläinkavereista, kuten varis tai kurre eivät olleet juuri silloin tulleet häntä tervehtimään.

Retku tuuppi petiään kuonollaan ja pärski. Sitten se kierähti sen päälle kuin painiottelija ja puhisi ja suhisi. Se nousi ylös ja aloitti hyörimisen ja pyörimisen petinsä ympärillä. Viidettätoista kertaa pyöriäessään Retku tunsu jo tasapainonsa kohta pettävän ja se päätti syvästi tuhahtaen lysähtää petinsä päälle ja ottaa työvuoroasennon. Työvuoroasento tarkoitti makaamista takapää hieman mutkalla, takajalka ulospäin suuntautuneena, etutassut kuin sammakkouijalla, pää tassujen välissä maahan liimautuneena.

Sen silmät muljahtelivat ja katsoivat ylöspäin ja seurasivat, kun sen omistajat tekivät lähtöään. Retkun nenä vääntelehti puolelta toiselle sen ottaessa ilmanäytteitä. Koira nosti pään ylös ja työnsi kaulaa eteenpäin pystyäkseen haistelemaan paremmin. Haju oli tuttu, mutta mikä se tarkalleen ottaen oli, ei Retku osannut sanoa. Se oli miettinyt asiaa paljon, mutta nyt se päättäisi ottaa siitä selvää.

Koira pongahti ylös pedistään ja hölkötteli käytävän läpi hajua kohti. Sen silmien eteen tuli seinä, joka oli raollaan. Retku tuuppasi seinää ja

ovi avautui kylpyhuoneeseen. Koira näki, kun talon isäntä taputteli käsillä poskiaan. Mitä ihmettä tuo merkitsi, Retku tuumi? Pitäisikö hänenkin läpsyttää tassuilla poskiaan, ennen töiden aloittamista? Koiran ruskeat silmät tuijottivat pyöreinä kysyvästi omistajaansa kohden.

”Retku, tämä on partavettä” Sanoi isäntä. ”Sitä kastetaan pullosta molemmille käsille varovasti, kas näin ja sitten käsiä taputellaan poskia vasten. Tämä antaa raikkaan ja itsevarman olon koko päiväksi!”

Vaalea koira pyöreine silmineen oli nyt yhtä kysymysmerkkiä. Jos töissä oleminen tarkoitti tuota mainittua partavettä ja siihen liittyvää toimenpidettä, silloinhan Retkunkin piti laittaa partavettä kuonoonsa, ennen kuin aloittaisi omat työnsä!

Asiaa piti pohtia lisää.

Ovi kävi ja Retku tiesi jääneensä yksin taloon. Se päätti aloittaa työvuoronsa niin kuin aina ennenkin, eli nukkumalla pedissään mahdollisimman mukavasti.

Koira vääntelehti puolelta toiselle ja tuhisi. Ei tullut mitään, uni ei ottanut tullakseen. Retku päätti ottaa käyttöönsä psykologiset keinot ja ajatella viittäsataa nakkipakettia ja sitä että söisi illalla ainakin kolmesataa kanannahkarullaa, mutta uni ei vain tullut vieläkään. Yksi minuutti oli kuitenkin jo kulunut. Tämä oli jo ennen kuulumatonta! Partavesiasia ei jättänyt sitä rauhaan. Koska Retku halusi olla kuin ihminen, se oli päättänyt, että senkin tulee laittaa partavettä kuonoonsa, jotta voi mennä takaisin töihin.

Taas koira nousi ylös pedistään ja kynnet ripisten se tassutteli läpi käytävän kohti ison talon kylpyhuonetta. Retku työtäisi varovasti

nenällään oven auki ja astui sisään. Ulkona oli jo valoisaa ja siksi kylpyhuoneeseen tulvi myös päivänvaloa.

Retku istahti lattialle. Kuten koirat yleensäkin miettiessään asioita, Retku pohti kovasti, kuinka sen onnistuisi taputella tassuillaan partavettä kuonolle. Partavesipullo näkyi lavuaarin päällä, siihen Retku ylettäisi helposti takajalkojen varassa, etutassuillaan lavuaariin nojaten.

Koira hypähti lavuaaria vasten ja kurotti niskaansa pitkälle ottaakseen partavesipullon suuhunsa. Saatuaan pullon, se työnsi itsensä pois päin lavuaarista ja istui lattialle. Retku mietti pullo suussa mitä tekisi seuraavaksi. Olisiko hyvä heittää pullo maahan ja rikkoa se? Vai pitäisikö jollakin muulla keinolla saada partavesi pullosta ulos?

Retku päätti käydä makuulle ja ryhtyi nakertamaan pulloa kuin söisi luuta. Pullo tassujen välissä Retku nuoleskeli sen korkkia. Aikansa kaluttuaan pullon suuta Retku sai kuin saikin sen korkin auki. Irvistäen partaveden kitkerää makua Retku sylkäisi korkin ulos suustaan. Korkki pompahteli lattialla ja nyt Retkulla oli aukinainen partavesipullo tassujen välissä, jota se varovasti ryhtyi kallistamaan. Retku sai partavettä ulos pullosta niin, että lattialle läikähteli muutama annos. Tämän jälkeen koira päätti ottaa pullon suuhunsa ja taas hypähtää lavuaaria vasten ja jättää pullon paikoilleen. Korkkia koira ei edes yrittänyt saada takaisin paikoilleen.

Retku oli haltioissaan. Sen häntä vapisi innosta. Nyt hän voisi mennä hyvillä mielin takaisin töihin. Retku heittäytyi maahan ja hinkkasi itseään partavedessä. Nyt silläkin oli tuoksua, aivan kuten kaikilla muillakin töihin menevillä.

Ylväästi, kuono pystyssä, silmät viirulla ja puoliummessa Retku lähti askeltamaan kohti käytävää. Se ei juossut, koska hänen mielestään

Elämää koiran näkökulmasta.

"Jos suomalaiset puhuvat suomea, silloinhan ruotsalaiset puhuvat todennäköisesti ruotsia, koira päätteli. Ja tämä taas tarkoittaisi sitä, että ruotsalaiset koirat haukkuvat ruotsiksi, eikä suomeksi. Jos Retku nyt perheineen lähtisi Ruotsiin, Retkun tulisi hetimiten opetella haukkumaan ruotsiksi tai se ei tutustuisi paikallisiin koiriin."

Retku on sekarotuinen koira, joka tarkastelee elämäänsä koiran näkökulmasta - itse koiruuksia tietenkään unohtamatta.

Retku pohtii ja juonii yhteensä kuudessa lyhyessä tarinassa. Tarinoissa, jotka ovat hyvän mielen lukemista perheen pienemmille. Ja miksei vanhemmillekin.

"Käytävällä Retku tunsii, että nyt sentään ollaan lenkillä. Edessä näkyi ovia, niin kuin kaduilla ja erilaisia valotolppia sekä nurkkia..."

